χέρι μέσα στὰ δυό του χέρια καὶ σιγά, μὲ θέρμη, τῆς μουρμούρισε :

— Σᾶς ἀγαπῶ... Θέλετε νὰ γίνετε γυναῖκα μου ;

Ἡ Ὄλγα τράβηξε σιγὰ - σιγὰ τὸ χέρι της, κρατῶντας πάντα τὸ νύχι τοῦ λιονταριοῦ. Ἔπειτα σταυρώνοντας τὰ χέρια στὸ στῆθος της, ἐκύτταξε κατὰ πρόσωπο τὸν κ. ντὲ Ρέ :

— Ὄχι, τοῦ εἶπε. Καὶ μολαταῦτα εἶστε ὁ πρῶτος ποὺ μ' ἀγαπᾶτε καὶ μοῦ τὸ διατυπώνετε μ' αὐτὸ τὸν τρόπο. Μὰ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἀρνοῦμαι.

— Ὄλγα ! φώναξε μ' ἀλλαγμένη τὴ φωνή του ὁ Ἰουλιανός.

— Ἀκοῦστε με, τοῦ εἶπε ἐκείνη, διακόπτοντάς τον μὲ μιὰ κίνηση, καὶ καταλάβετε καλὰ γιατὶ λέω «ὄχι»... Γιατὶ νοιώθω πὼς δὲν εἶμαι ἀντάξιά σας καὶ πὼς θὰ σᾶς κάμω δυστυχισμένον. Μιὰ μέρα σᾶς ἔπεσε ἕνα γράμμα ποὺχατε λάβει ἀπὸ τὴν ἀδελφὴ σας καὶ τὸ βρῆκα καὶ τὸ διάβασα. Σᾶς ἀπαντοῦσε σχετικὰ μὲ τὴν ἐκμυστήρευσι ποὺ τῆς κάνατε γιὰ τὴν ἀγάπη σας σὲ μένα καὶ χαίροταν γι' αὐτὸ σὰν ἁπλὸ καὶ καλόκαρδο κορίτσι. Ἀπὸ μερικὲς ἐκφράσεις της ὅμως κατάλαβα τὴ φοβερὴ διαφορὰ ποὺ ὑπάρχει μεταξὺ αὐτῆς κ' ἐμένα. Ἔπειτα πρέπει νὰ ξέρετε, ὅτι ἂν ζητήσετε τὸ χέρι μου ἀπὸ τὴ μητέρα μου, θὰ σᾶς τὸ ἀρνηθῆ, γιατὶ κατὰ τὴ γνώμη της, ἀνήκετε στὴ μικρὴ ἀριστοκρατία. Διαβάζοντας τὸ γράμμα τῆς ἀδελφῆς σας, εἶδα ἐπίσης ὅτι ἡ οἰκογένειά σας εἶνε μιὰ παλαιὰ οἰκογένεια τιμίων ἀνθρώπων καὶ θἄπρεπε νὰ μπάσετε στὸ σπίτι σας μιὰ τίμια γυναῖκα... Ἔπειτα πρέπει νὰ ξέρετε ἀκόμη ὅτι ἡ μητέρα μου ἀποφάσισε νὰ μοῦ βρῆ ἕναν πλούσιο γαμπρό... Αἴ ! εἶμαι δεκαεννιὰ χρονῶν κορίτσι κ' ἔχω ἀρκετὴ πεῖρα. Εἶνε φοβερό, μὰ τί νὰ γίνη; Ἡ μητέρα μου ἦταν σχεδὸν πριγκήπισσα καὶ μόλις πάτησα τὰ δεκαπέντε, μοῦδωκε νὰ καταλάβω, ὅτι ἔπρεπε νὰ γίνω τουλάχιστο ἀρχιδούκισσα, ἔστω καί... ἐξ ἀριστερᾶς χειρός. Ὦ ! σᾶς ἐμπτνέω ἀηδία, τό βλέπω, μὴ διαμαρτύρεσθε. Ἔπειτα δὲ σᾶς ἀγαπῶ, δὲν ἀγαπῶ κανέναν. Μοῦ εἶνε ἀπαγορευμένο πρᾶγμα ὁ ἔρωτας. Σᾶς παρακαλῶ μόνο νὰ μοῦ ἀφήσετε αὐτὸ τὸ νύχι τοῦ λιονταριοῦ, γιὰ νὰ θυμοῦμαι ἕναν τίμιο νέο. Ἂς χωριστοῦμε γιὰ πάντα.

***

Μετὰ τρία χρόνια τὸ μεταγωγικὸ τοῦ στόλου «Ντὺ Κουενὶκ», γυρίζοντας ἀπὸ τὴ Σενεγάλη, ἔπιασε στὰς Καναρίους νήσους, πῆρε ταχυδρομεῖο: κ' ἐξακολούθησε τὸ ταξεῖδι του μ' ἕνα καιρὸ ἄθλιο. Ὁ Ἰουλιανὸς ἄνοιξε τὴν τελευταία ἐφημερίδα καὶ τὰ μάτια του ἔπεσαν στὴ στήλη τῶν Ἀγγελιῶν, ὅπου διάβασε τὰ ἑξῆς : ***«Ἡ Α. Μ. ὁ βασιλεὺς τῆς Σουαβίας ταξειδεύων ὑπὸ αὐστηρὸ ἰνκόγνιτο, εἶχε ἕνα θλιβερὸ ἐπεισόδιο στὸ σταθμὸ τῆ σιγμὴ τῆς ἀφίξεώς του. Ἡ βαρώνη Χάλ, ἡ ὁποία μαζὺ μὲ τὴ μητέρα της κόμησσα Μπαμπαρέν, συνώδευαν στὸ ταξεῖδι του τὴν Α. Μ. ἔχασε ἕνα κόσμημα μικρῆς ἀξίας, ἀλλὰ στὸ ὁποῖον ἡ βαρώνη ἀποδίδει μεγάλη σημασία. Εἶνε ἕνα νύχι λιονταριοῦ δεμένο σὲ χρυσὸ δαχτυλίδι. Ἡ βαρώνη Χὰλ ὑπόσχεται δύο χιλιάδες φράγκα ἀμοιβὴ σ' ἐκεῖνον ποὺ θὰ τὸ βρῆ καὶ θὰ τῆς τὸ παραδώσῃ.***

— Ἰουλιανέ, φώναξε κάποιος συνάδελφός του, προσέχετε, θὰ χάσετε τὴν ὥρα τῆς ὑπηρεσίας σας, φίλε μου.

— Εὐχαριστῶ, εἶπε ὁ Ἰουλιανός, σὰ νὰ ξυπνοῦσε ἀπὸ κάποιο ὄνειρο κι' ἄφησε τὴν ἐφημερίδα.

Ἐκείνη τὴ νύχτα ὁ τιμονιέρης ποὺ ἦταν μονάχος στὴ γέφυρα μὲ τὸν ἀξιωματικὸ τῆς ὑπηρεσίας, εἶδε τὸν νέο νὰ φέρνη πολλὲς φορὲς τὸ μαντῆλι του στὰ μάτια. Καὶ μολαταῦτα ὁ δυνατὸς ἀέρας ἔστελνε πρὸς τὴν ἀντίθετη διεύθυνση τὸν καπνὸ τοῦ φουγάρου.

Φρανσουᾶ Κοππὲ

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

Ἡ ἀνταπόδοσις

Ὁ Βίκτωρ Οὐγκὼ συνήθιζε νὰ διηγῆται συχνὰ τὸ ἀκόλουθο ἀνέκδοτο.

Κάποτε ἕνας ἄνδρας λογομάχησε ζωηρὰ μὲ τὴν γυναίκα του καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ ἐξάψεως τῆς κατάφερε ἕνα μπάτσο. Ἡ γυναῖκα φόρεσε ἀμέσως τὸ κατέλλο της κι' ἔτρεξε στὸ σπίτι τοῦ πατέρα της, νὰ παραπονεθῆ σ' αὐτὸν γιὰ τὴν διαγωγὴ τοῦ συζύγου της.

— Πατέρα, τοῦ εἶπε, θέλω νὰ τὸν ἐκδικηθῆς γιὰ τὸν μπάτσο ποὺ μοῦδωσε.

— Σὲ ποιὸ μάγουλο σὲ μπάτσισε, παιδί μου ; ρώτησε μὲ ὕφος θυμωμένο ὁ πατέρας.

— Στὸ δεξί, μπαμπᾶ.

Ὁ πατέρας τὴν κύτταξε μιὰ στιγμὴ σκεπτικός, ἔπειτα σήκωσε τὸ χέρι του καὶ τῆς ἔδωσε ἕνα δυνατὸ χαστοῦκι στὸ ἀριστερὸ μάγουλο.

— Πήγαινε, τῆς εἶπε μὲ ὕφος ἱκανοποιημένου ἀνθρώπου ποὺ ἔκανε τὸ καθῆκον του, πήγαινε νὰ πῆς στὸν ἄνδρα σου ὅτι τὸν ἐκδικήθηκα. Ἐκεῖνος ἐμπάτσισε τὴν ***κόρη μου*** στὸ δεξιὸ μάγουλο κι' ἐγὼ ἐμπάτσισα τὴ ***γυναίκα του*** στὸ ἀριστερό !...

***

Τὸ πνεῦμα τοῦ Βολταίρου

Ὅταν ἐπαίχθη ἡ τραγωδία τοῦ Βολταίρου «Ἐλζίρα», μερικοὶ ἐχθροί του ἰσχυρίζοντο ὅτι τὸ ἔργο αὐτὸ δὲν ἦταν δικό του.

— Μακάρι νὰ ἦταν ἀλήθεια αὐτὸ ποὺ λέτε !... εἶπε ὁ Βολταῖρος ὅταν τὸ ἔμαθε.

— Γιατί ; τὸν ρώτησαν οἱ φίλοι του.

— Γιατὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, στὴν Γαλλία θὰ ὑπῆρχε, ἐκτὸς ἀπὸ μένα, κι' ἄλλος ἕνας μεγαλοφυὴς ποιητής !...

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΛΩΠΟΔΥΤΩΝ

Πῶς γνωριζόντουσαν ἀπὸ πρὶν ὁ Πρόεδρος μὲ τὸν κατηγορούμενο. Ἕνας κλέφτης μέσ' στὸ Παλάτι. Ὅπου ἐπιβάλλει σιωπὴ στὲ βασιλέα. Ἡ προϋπηρεσία ἑνὸς ληστοῦ. Στὴ συμμορία τοῦ Καπετὰν Φυσέκη. Τὸ ἀφάνταστο θράσος ἑνὸς λωποδύτου. Πῶς ἔκλεψε δύο κηροπήγια μπρὸς σ' ἕνα σωρὸ κόσμο κλπ. κλπ.

Στὴν αὐθουσα τοῦ δικαστηρίου :

— Κατηγορούμενε, λέει ὁ Πρόεδρος, ἔχεις νὰ προσθέσῃς τίποτε γιὰ τὴν ὑπεράσπισή σου ; ..

— Μάλιστα, κ. Πρόεδρε...

— Λέγε.

— Θὰ ἤθελα νὰ σᾶς παρακαλέσω, κ. Πρόεδρε, νὰ φανῆτε ἐπιεικὴς ἀπέναντί μου... Μὴ λησμονεῖτε ὅτι εἶχα τὴν τιμὴ νὰ σᾶς συναναστραφῶ ἐπανειλημμένος ἄλλοτε...

— Νὰ μὲ συναναστραφῆς ; Ποῦ ;

— Μά... ἐδῶ, κ. Πρόεδρε. Εἶνε ἡ ἑβδόμη φορὰ ποὺ μὲ δικάζετε !

***

Κάποιος τολμηρότατος λωποδύτης εἶχε κάποτε τὸ θρᾶσος νὰ εἰσδύσῃ, ντυμένος πολυτελέστατα, στὰ Ἀνάκτορα τοῦ Βασιλέως τῆς Ἀγγλίας, Καρόλου τοῦ Β' τὴν στιγμὴ κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ βασιλεὺς ἐδέχετο τοὺς αὐλικούς του.

Ὁ Κάρολος, ἔξαφνα, ἀντελήφθη τὸν λωποδύτη νὰ κλέβῃ ἀριστοτεχνικώτατα τὸ πορτοφόλι κάποιου αὐλικοῦ, κι' ἑτοιμάσθηκε νὰ φωνάξῃ. Ὁ λωποδύτης ὅμως εἶχε τὴν ἑτοιμότητα καὶ τὴν ψυχραιμία νὰ κάμῃ νόημα στὸν βασιλέα, βάζοντας τὸ δάκτυλο στὸ στόμα του, νὰ μὴ τὸν μαρτυρήσῃ. Ὁ βασιλεὺς τότε ἐθαύμασε τόσο τὴν καταπληκτικὴ αὐτὴ τόλμη, ὥστε, πράγματι... δὲν εἶπε τίποτα καὶ τὸν ἄφησε νὰ τελειώσῃ ἀνενόχλητος τὴ δουλειά του !... Ἔγινε μ' ἄλλους λόγους συνένοχός του !...

***

Κάποτε, ἕνας νέος παρουσιάσθη στὸν περίφημο γάλλο λῃστάρχο, τὸν Καπετὰν Φυσέκη, καὶ τοῦ ἐζήτησε νὰ τὸν προσλάβῃ στὴ συμμορία του.

— Ποῦ ἔχεις προϋπερετήσει ; τὸν ἐρώτησε ὁ Φυσέκης.

— Δυὸ χρόνια σ' ἕναν εἰσαγγελέα καὶ ἕξη μῆνες σ' ἕναν ἀστυνομικὸ ἐπιθεωρητή, ἀπάντησεν ὁ νέος.

— Ἀφοῦ εἶνε ἔτσι, εἶπε τότε ὁ Φυσέκης, τὰ χρόνια αὐτὰ θὰ σοῦ ὑπολογισθοῦν ὡς χρόνος ὑπηρεσίας στὴν συμμορία μου !...

Σημειώστε ὅτι ἡ συμμορία τοῦ Φυσέκη ἦταν ὀργανομένη σὰν στρατιωτικὸ σῶμα : ὑπῆρχαν βαθμοί, ἐγίνοντο «προαγωγῆς κατ' ἀρχαιότητα» κ.τ.λ. Κι' ἔτσι, καθὼς ἀναφέρει ὁ ἱστοριογράφος τοῦ Φυσέκη, ὁ νεοφώτιστος συμμορίτης «κατετάγη» ἀμέσως μὲ τὸν βαθμὸ ποὺ ταίριαζε στά... χρόνια προϋπηρεσίας του !...

***

Στὸ γαλλικὸ «Λεξικὸ Ἀστυνομικῶν Ἀνεκδότων» ἀναγράφεται τὸ ἑξῆς πρωτότυπο λωποδυτικὸ κόλπο :

Ἕνας λωποδύτης μπῆκε ἕνα ἀπόγευμα μέσα σ' ἕνα μαγαζὶ ὅπου ἐπωλοῦντο μεταξὺ ἄλλων καὶ διάφορα πολύτιμα ἀργυρᾶ κηροπήγια. Ὁ λωποδύτης ἐζήτησε νὰ τοῦ δείξουν διάφορα ἐμπορεύματα, ποὺ ἤξευρε ὅτι βρισκόντουσαν στὴν ἀποθήκη τοῦ μαγαζιοῦ καὶ κατὰ συνέπειαν θἀργοῦσαν νὰ τοῦ τὰ φέρουν. Ἐν τῷ μεταξὺ ἐπλησίασε τὸν καταστηματάρχη ποὺ κουβέντιαζε μὲ μερικοὺς ἄλλους πελάτες καὶ ἀνακατεύθηκε στὴν συζήτησή τους. Κατὰ σύμπτωση, ἡ κουβέντα ἔτυχε νὰ περιστρέφεται σὲ διάφορα ἔξυπνα λωποδυτικὰ κόλπα.

— Τὰ παραδείγματα ποὺ ἀναφέρετε, κύριοί μου, εἶπε τότε διακόπτοντάς τους ὁ λωποδύτης μας, δὲν εἶνε τίποτα μπρὸς στὸ κόλπο ἑνὸς λωποδύτου ποὺ ἔκλεψε δυὸ θαυμάσια ἀργυρᾶ καντηλέρια, μέσ' ἀπόνα μαγαζί, σὰν καὶ αὐτὸ δῶ περίπου καὶ μπρὸς σ' ἕνα σωρὸ ἀνθρώπους οἱ ὁποῖοι τὸν κύτταζαν !

— Δὲν εἶνε δυνατόν ! εἶπε κάποιος.

— Ἤμουν παρών, κύριοι, ὅταν διεπράχθη ἡ κλοπή, ἐξηκολούθησεν ὁ λωποδύτης.

Καὶ συνεχίζοντας :

— Γιὰ νὰ πετύχῃ τὸ κόλπο του, ὁ κλέφτης ποὺ σᾶς ἀνέφερα μετεχειρίσθη τὸ ἑξῆς ἐξυπνότατο τέχνασμα. Θὰ ὁμολογήσετε ὅτι εἶνε ἐντελῶς πρωτότυπο στὸ εἶδος του...

Καὶ ὁ λωποδύτης μας, ὑποκρινόμενος ὅτι δῆθεν ἀναπαραστοῦσε τὴν σκηνὴ τῆς κλοπῆς, ἀκούμπισε τὸ καπέλλο του ἐπάνω στὸ «Ταμεῖον» ἔκρυψε δυὸ ἀσημένια καντηλέρια μέσα στὸ σακάκι του, ἔσβυσε τὰ φῶτα, λέγοντας φυσικὰ ὁλοένα στοὺς θεατὰς ποὺ παρακολουθοῦσαν μὲ ἐνδιαφέρον τὶς κινήσεις του ὅτι τὰ ἴδια εἶχε κάνει καὶ ὁ «λωποδύτης του, προχώρησε ὥς τὴν πόρτα, ἔστριψε ἀπὸ τὸ πρῶτο στενὸ καὶ ἐξηφανίσθη.

Ὅταν ὁ καταστηματάρχης καὶ οἱ πελάται του συνῆλθαν ἀπὸ τὴν ἔκπληξή τους καὶ ἀντελήφθησαν τί ἀκριβῶς εἶχε συμβῆ, ἀναγκάσθηκαν νὰ ὁμολογήσουν, ὅπως ἄλλωστε τοὺς εἶχε προείπει ὁ λωποδύτης, ὅτι... τὸ κόλπο του ἦταν πράγματι πρωτότυπο κι' ἐξυπνότατο !...